

[Pia Christmas-Møller]

elle niveau fascineret af tankegangen om præmiegraduering. Det er jeg, det vil jeg overhovedet ikke lægge skjul på. Men det skal være en model, der er hensigtsmæssig, og som forfølger de mål, vi har med præmiegraduering.

Ordet præmiegraduering er ikke et sesamord, der lukker alting op og klarer alle problemer. Og hvis hr. Taanquist henviser til Socialdemokratiets forslag om at forøge udgifterne for virksomhederne med en bestemt procent-sats, er det ikke nogen som helst nydannelse i forbindelse med præmiegraduering. Det bygger alene på den præmiegraduering, som vi kender i dag, og som forsikringsselskaberne selv har taget initiativet til at gennemføre. Socialdemokratiets overbygning er alene en ekstra skat, som i bedste tilfælde vil blive opfattet sådan, og som i værste tilfælde vil medføre det stik modsatte af det, vi ønsker: at opmuntre til forebyggende arbejde. Virksomhederne vil blive irriterede og dermed meget mindre tilbøjelige til at tage arbejdsmiljøindsatsen alvorligt.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Der er forskellige principper i det her. Det går jeg ud fra er gået op også for Det Konservative Folkeparti.

Forslaget om en 5 pct.-afgift er ikke et spørgsmål om præmiegraduering, det er et spørgsmål om at tilbageføre nogle af samfundets udgifter som følge af et dårligt arbejdsmiljø til dem, der forårsager skaderne.

Med hensyn til modeller og forslag om præmiegraduering har jeg en fornemmelse af, at fru Pia Christmas-Møller i løbet af ganske kort tid vil blive præsenteret for nogle modeller til præmiegraduering, som hun vil blive nødt til at sluge.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Dette lidt kryptiske løfte fra hr. Taanquists side vil jeg da se frem til bliver indfriet. Og så vil jeg notere mig, at hr. Taanquist på Socialdemokratiets vegne har ændret sin argumentation markant i forbindelse med Socialdemokratiets eget forslag om en afgift på virksomhederne, for da vi havde det til behandling her i folketingsalen, var et af hovedargumenterne fra Socialdemokratiet, at det skulle være et

præmiegradueringsforslag. Det har det intet – siger og skriver intet – at gøre med, og det er jeg da glad for at Socialdemokratiet nu har indset.

Jørgen Winther (V):

Da Venstres sædvanlige ordfører på dette område, hr. Anders Mølgaard, desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

For det første vil jeg gerne præcisere, at Venstre er helt enig med den konservative ordfører i, at der ikke er tale om nogen stor og gennemgribende reform, og jeg forstår også, at den socialdemokratiske ordfører har samme opfattelse.

I 1987 nedsatte den daværende socialminister et udvalg, som skulle foretage en detaljeret gennemgang af arbejdsskadeforsikringslovgivningen. Udvalget besluttede senere at nedsætte specialudvalg, og som bekendt barslede udvalget med en betænkning i 1988. Udvalget og underudvalgene overvejede muligheden for yderligere præmiegraduering, inddragelse af offentlige udgifter under arbejdsskadeforsikringen og udlægning af opgaver fra Arbejdsskade styrelsen til forsikringsselskaberne. Disse overvejelser kan, som det ses, ikke give anledning til lovændringer. Det var ikke muligt at finde en præmiegradueringsmodel eller en model for inddragelse af afledede offentlige udgifter, som var rigtig forebyggende uden at kræve meget administration.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Taanquist, bebuder, at der er en model undervejs, og at det er en, som vi bliver nødt til at sluge. Vi vil spændt vente på, hvad det er, vi senere skal spise. Kan noget af sløret løftes nu, ser vi gerne det.

Heller ikke ideen om strukturændringer på arbejdsskadeforsikringsområdet betyder lovændring af den simple, elementære grund, at der ikke har været politisk opbakning til den foreslåede omstrukturering. Lovforslaget indeholder derfor ikke forslag om strukturændringer. Der er derimod tale om en række præciseringer og forbedringer af lovgrundlaget for det eksisterende arbejdsskadeforsikringssystem. Det er ændringer, som også har været drøftet under udvalgsarbejdet, og som arbejdsmarkedets parter har været enige om nu måtte finde en løsning, f.eks. frist for anerkendelse af ulykker og kortvarige skadelige virkninger på 3